

Prethodna pitanja

1. Je li, radi očuvanja zaštite potrošača i korisnika i poštovanja sudske prakse koja je razvija, u skladu s pravom Unije, Direktivom Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima ⁽¹⁾, a osobito njezinim člankom 6. stavkom 1. i člankom 7. stavkom 1., to što Tribunal Supremo (Vrhovni sud, Španjolska) u svojim presudama 44 do 49 od 23. siječnja 2019. kao nedvosmislen kriterij određuje da je u potrošačkim ugovorima o hipotekarnom kreditu nepoštena ona odredba o kojoj se nije pregovaralo i kojom se određuje da sve troškove ugovaranja hipotekarnog kredita treba snositi korisnik kredita, uz raspodjelu različitih iznosa uključenih u navedenu nepoštenu odredbu koja je proglašena ništavom, između banke kao pružatelja usluge i potrošača kao korisnika kredita, kako bi se ograničio povrat neopravdano plaćenih iznosa primjenom nacionalnog zakonodavstva?

Je li, radi očuvanja zaštite potrošača i korisnika i poštovanja sudske prakse koja je razvija, u skladu s pravom Unije, Direktivom Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, a osobito njezinim člankom 6. stavkom 1. i člankom 7. stavkom 1., to što Tribunal Supremo (Vrhovni sud, Španjolska) logički tumači odredbu koja je ništava zbog svoje nepoštenosti ako njezino ukidanje i učinci ne utječu na mogućnost daljnjeg postojanja ugovora o kreditu osiguranog hipotekom?

2. Nadalje, a u vezi s člankom 394. LEC-a ⁽²⁾ kojim se utvrđuje objektivni kriterij uspjeha u pogledu postupovnih troškova, treba li smatrati da, ako se poništi nepoštena odredba o troškovima, ali su učinci navedene ništavosti ograničeni samo na gore navedenu raspodjelu troškova, to povrjeđuje načela djelotvornosti i načela neobvezatnosti prava Europske unije ako su djelomično prihvaćeni tužbeni zahtjevi i može li se tumačiti da time dolazi do obrnutog odvratajućeg učinka te posljedičnog nepostojanja zaštite legitimnih interesa potrošača i korisnika?

⁽¹⁾ SL 1993., L 95, str. 29. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 12., str. 24.)

⁽²⁾ Ley de Enjuiciamiento Civil (Zakon o građanskom postupku)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 27. ožujka 2019. uputio Juzgado de Primera Instancia e Instrucción no 6 de Ceuta (Španjolska) — LG i PK protiv Banco Bilbao Vizcaya Argentaria S.A.

(predmet C-259/19)

(2019/C 246/07)

Jezik postupka: španjolski

Sud koji je uputio zahtjev

Juzgado de Primera Instancia e Instrucción n° 6 de Ceuta

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: LG i PK

Tuženik: Banco Bilbao Vizcaya Argentaria S.A.

Prethodno pitanje

Je li, radi očuvanja zaštite potrošača i korisnika i poštovanja sudske prakse koja je razvija, u skladu s pravom Unije, Direktivom Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima ⁽¹⁾, a osobito njezinim člankom 6. stavkom 1. i člankom 7. stavkom 1., to što Tribunal Supremo (Vrhovni sud, Španjolska) u svojim presudama 44 do 49 od 23. siječnja 2019. kao nedvosmislen kriterij određuje da je u potrošačkim ugovorima o hipotekarnom kreditu nepoštena ona odredba o kojoj se nije pregovaralo i kojom se određuje da sve troškove ugovaranja hipotekarnog kredita treba snositi korisnik kredita, uz raspodjelu različitih iznosa uključenih u navedenu nepoštenu odredbu koja je proglašena ništavom, između banke kao pružatelja usluge i potrošača kao korisnika kredita, kako bi se ograničio povrat neopravdano plaćenih iznosa primjenom nacionalnog zakonodavstva?

Je li, radi očuvanja zaštite potrošača i korisnika i poštovanja sudske prakse koja je razvija, u skladu s pravom Unije, Direktivom Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, a osobito njezinim člankom 6. stavkom 1. i člankom 7. stavkom 1., to što Tribunal Supremo (Vrhovni sud, Španjolska) logički tumači odredbu koja je ništava zbog svoje nepoštenosti ako njezino ukidanje i učinci ne utječu na mogućnost daljnjeg postojanja ugovora o kreditu osiguranog hipotekom?

(¹) SL 1993., L 95, str. 29. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 12., str. 24.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 5. travnja 2019. uputio Oberster Gerichtshof (Austrija) — DenizBank AG protiv Verein für Konsumenteninformation

(predmet C-287/19)

(2019/C 246/08)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Oberster Gerichtshof

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: DenizBank AG

Tuženik: Verein für Konsumenteninformation

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 52. točku 6. podtočku (a) u vezi s člankom 54. stavkom 1. Direktive 2015/2366/EU (¹) (Direktiva o platnim uslugama), u skladu s kojim će se smatrati da je korisnik platnih usluga prihvatio promjene uvjeta, osim ako korisnik platnih usluga obavijesti pružatelja platnih usluga prije datuma njihova predloženog datuma stupanja na snagu da ne prihvaća promjene, tumačiti na način da se implicitna suglasnost bez ikakvih ograničenja može dogovoriti i s potrošačem za sve moguće ugovorne uvjete?
2.
 - a) Treba li članak 4. točku 14. Direktive o platnim uslugama tumačiti na način da je u slučaju personalizirane multifunkcionalne bankovne kartice opremljene NFC tehnologijom, kojom se izvršavaju plaćanja manjih iznosa na teret klijentova računa s kojim je ta kartica povezana, riječ o platnom instrumentu?
 - b) Ako je odgovor na pitanje iz točke 2.a potvrđan:

treba li članak 63. stavak 1. točku (b) Direktive o platnim uslugama o odstupanjima u pogledu platnih instrumenata male vrijednosti i elektroničkog novca tumačiti na način da beskontaktno plaćanje malog iznosa upotrebom personalizirane multifunkcionalne bankovne kartice opremljene NFC tehnologijom treba smatrati anonimnom upotrebom platnog instrumenta u smislu odredbe o odstupanju?